

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1903/2565

พนักงานอัยการจังหวัดโจทก์ นาย ธ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 133 ทวิ, ป.วิ.อ. มาตรา 172 ตรี, ป.อ. มาตรา 1, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 277, ป.อ. มาตรา 279, ป.อ. มาตรา 285, ป.อ. มาตรา 285/1, ป.อ. มาตรา 90, ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.วิ.อ. มาตรา 221, ป.วิ.อ. มาตรา 185, ป.วิ.อ. มาตรา 195

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้ผู้เสียหายไม่ได้เบิกความถึงการกระทำชำเราของจำเลยอีกกระทงหนึ่ง แต่เมื่อศาลชั้นต้นจัดให้มีการถ่ายทอดภาพและเสียงคำให้การของผู้เสียหายซึ่งพนักงานสอบสวนจัดให้มีการบันทึกไว้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 133 ทวิ วรรคสี่ ให้คู่ความฟังแล้ว จึงต้องถือสื่อภาพและเสียงดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของคำเบิกความของผู้เสียหายในชั้นพิจารณาของศาลตาม ป.วิ.อ. มาตรา 172 ตรี วรรคสาม เมื่อสื่อภาพและเสียงคำให้การของผู้เสียหายมีข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำชำเราอีกกระทงหนึ่งนั้น ต้องถือว่าผู้เสียหายเบิกความถึงข้อเท็จจริงดังกล่าวในชั้นพิจารณาแล้ว

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1, 91, 277, 279, 285, 285/1 จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสอง, 279 วรรคสาม ประกอบมาตรา 285 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจด้วยประการอื่นใด โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม และฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุไม่เกินสิบสามปีซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจด้วยประการอื่นใด โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ตามฟ้องซึ่งได้กระทำเมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม 2562 วันที่ 30 กรกฎาคม 2562 วันที่ 31 กรกฎาคม 2562 วันที่ 1 สิงหาคม 2562 วันที่ 2 สิงหาคม 2562 และวันที่ 5 สิงหาคม 2562 เวลากลางวัน เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสอง ประกอบมาตรา 285 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกกระทงละ 9 ปี 4 เดือน รวม 6 กระทง เป็นจำคุก 54 ปี 24 เดือน ฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุไม่เกินสิบสามปีซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจด้วยประการอื่นใด โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ตามฟ้องซึ่งได้กระทำเมื่อวันที่ 5 สิงหาคม 2562 เวลากลางคืนก่อนเที่ยง จำคุก 1 ปี 4 เดือน รวมจำคุก 55 ปี 28 เดือน แต่เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว คงจำคุก 50 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้แย้งกันในชั้นนี้รับฟังเป็นยุติได้ว่า เด็กหญิง อ. ผู้เสียหาย เกิดวันที่ 8 มกราคม 2552 ขณะเกิดเหตุอายุ 10 ปีเศษ เป็นบุตรของนางสาว น. และนาย พ. นางสาว น. และนาย พ. หย่ากันเมื่อปี 2551 แล้วนางสาว น. เป็นผู้ปกครองดูแลผู้เสียหาย ปี 2556 นางสาว น. อยู่กินฉันสามีภริยากับจำเลยที่บ้านเกิดเหตุ โดยนางสาว น. พาผู้เสียหายมาอยู่ร่วมบ้านเดียวกันด้วยวันที่ 8 สิงหาคม 2562 นางสาว น. พาผู้เสียหายไปแจ้งความต่อ

พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรให้ดำเนินคดีแก่จำเลย พนักงานสอบสวนส่งตัวผู้เสียหายไปให้แพทย์โรงพยาบาลตรวจร่างกาย แพทย์หญิง อ. ตรวจร่างกายผู้เสียหายพบบาดแผลถลอกที่ต้นขาข้างอวัยวะเพศ บาดแผลฟกช้ำที่ปุ่มกระสัน รอยแดงที่แคมเล็ก รอยฉีกขาดเก่าของฝีเย็บที่ตำแหน่ง 8 นาฬิกา ผลตรวจทางห้องปฏิบัติการไม่พบบอสุจิ ไม่พบสารประกอบของน้ำอสุจิโดยวิธีแอซิดฟอสฟาเตส (Acid phosphatase) แล้วลงความเห็น ว่า ผู้เสียหายน่าจะผ่านการร่วมประเวณี วันที่ 15 สิงหาคม 2562 และวันที่ 13 กันยายน 2562 เจ้าพนักงานตำรวจแจ้งข้อหาและแจ้งข้อหาเพิ่มเติมแก่จำเลย ว่า กระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม อันเป็นการกระทำแก่ผู้อยู่ในความปกครองหรือผู้อยู่ภายใต้อำนาจด้วยประการอื่นใด และกระทำอนาจารแก่เด็กอายุไม่เกินสิบสามปี โดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ อันเป็นการกระทำแก่ผู้อยู่ในความปกครองหรือผู้อยู่ภายใต้อำนาจด้วยประการอื่นใด จำเลยให้การปฏิเสธ ชั้นสอบสวน พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาจำเลยเช่นเดียวกับชั้นแจ้งข้อกล่าวหา จำเลยให้การปฏิเสธ สำหรับความผิดฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุไม่เกินสิบสามปีซึ่งเป็นผู้อยู่ภายใต้อำนาจด้วยประการอื่นใด โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุก 1 ปี 4 เดือน จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษายืน โดยยังคงให้ลงโทษจำคุกจำเลยในความผิดฐานนี้ไม่เกินห้าปี จึงต้องห้ามมิให้จำเลยฎีกาปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง จำเลยฎีกาว่า โจทก์ไม่มีพยานบุคคลอื่นที่รู้เห็นนอกจากผู้เสียหายซึ่งเป็นเด็ก แม้มารดาผู้เสียหายอยู่บ้านเดียวกัน นอนด้วยกัน ยังไม่ทราบเรื่อง เพิ่งทราบเมื่อผู้เสียหายเล่าให้ฟัง แพทย์ไม่พบหลักฐานที่แสดงว่าจำเลยเป็นผู้กระทำหรือมีส่วนร่วมกระทำประกอบกับจำเลยให้การปฏิเสธตลอดมา พยานหลักฐานของโจทก์ยังไม่น่าจะรับฟังได้ ซึ่งเป็นการโต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 7 ในความผิดฐานดังกล่าว จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง โดยไม่ปรากฏว่าผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาในศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์ภาค 7 อนุญาตให้ฎีกา หรืออัยการสูงสุดลงลายมือชื่อรับรองในฎีกาว่ามีเหตุอันควรที่ศาลสูงสุดจะได้วินิจฉัยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 221 ฎีกาของจำเลยในความผิดฐานนี้จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายแม้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับฎีกาของจำเลยในความผิดฐานนี้มาด้วย ก็ไม่ทำให้เป็นฎีกาที่ชอบด้วยกฎหมายไปได้ ศาลฎีกาจึงไม่รับวินิจฉัยฎีกาของจำเลย เฉพาะความผิดฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุไม่เกินสิบสามปีซึ่งเป็นผู้อยู่ภายใต้อำนาจด้วยประการอื่นใด โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ตามฟ้องข้อ 1.6 คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลย ว่า จำเลยกระทำความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีซึ่งเป็นผู้อยู่ภายใต้อำนาจด้วยประการอื่นใด โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม และฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุไม่เกินสิบสามปีซึ่งเป็นผู้อยู่ภายใต้อำนาจด้วยประการอื่นใด โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ตามฟ้องข้อ 1.1 ถึงข้อ 1.5 และข้อ 1.7 ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 หรือไม่ โจทก์มีผู้เสียหายเป็นพยานเบิกความว่า ขณะเกิดเหตุ ผู้เสียหายเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เมื่อเดือนกรกฎาคม 2562 จำวันที่ไม่ได้หลังจากเลิกเรียนผู้เสียหายกลับถึงบ้านพบจำเลยอยู่ภายในบ้าน แต่ไม่พบนางสาว น. เพราะยังไม่กลับจากทำงาน จำเลยจับผู้เสียหายไปนอนบนเบาะซึ่งเป็นที่นอนแล้วจำเลยถอดกางเกงของผู้เสียหายออก หลังจากนั้นจำเลยถอดกางเกงของตนออกและใช้น้ำมันสำหรับทาผมทาที่อวัยวะเพศของจำเลย แล้วจำเลยสอดใส่อวัยวะเพศของจำเลยเข้ามาในอวัยวะเพศของผู้เสียหาย

ชักเข้าชักออก เมื่อเสร็จแล้วจำเลยให้เงินผู้เสียหายครึ่งละ 100 บาท พร้อมสั่งห้ามมิให้บอกเรื่องที่เกิดขึ้นแก่บุคคลอื่น จำเลยกระทำกับผู้เสียหายในลักษณะเดียวกันรวม 5 วัน ต่อมาตอนเช้าวันหนึ่งขณะที่นางสาว น. ลูกไปหุงข้าว คงเหลือผู้เสียหายนอนอยู่กับจำเลยเพียงลำพังบนเบาะที่นอน จำเลยใช้มือจับอวัยวะเพศของผู้เสียหาย วันที่ 6 สิงหาคม 2562 ผู้เสียหายเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้นางสาว น. ฟัง นางสาว น. พาผู้เสียหายไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน และโจทก์มีนางสาว น. เป็นพยานเบิกความว่า เมื่อวันที่ 6 สิงหาคม 2562 เวลาประมาณ 19 นาฬิกา ผู้เสียหายเล่าให้พยานฟังว่า จำเลยจับอวัยวะเพศ จับก้น พยานตกใจจึงไม่ได้ถามรายละเอียด ขณะนั้นจำเลยอยู่ภายในบ้าน แต่ผู้เสียหายเล่าให้ฟังด้วยเสียงเบาจำเลยจึงไม่ได้ยิน พยานพาผู้เสียหายออกจากบ้านไปที่บ้านนาง ณ. น้องสาวพยาน นาง ณ. สอบถามผู้เสียหาย ผู้เสียหายบอกว่าจำเลยจับอวัยวะเพศและจับก้น พยานจึงพาผู้เสียหายไปแจ้งความต่อเจ้าพนักงานตำรวจ เจ้าพนักงานตำรวจพาผู้เสียหายไปให้แพทย์โรงพยาบาลตรวจร่างกาย นอกจากนี้โจทก์มีพันตำรวจโท อ. พนักงานสอบสวนเป็นพยานเบิกความว่า เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม 2562 ขณะพยานปฏิบัติหน้าที่เวรอยู่ที่สถานีตำรวจภูธร นางสาว น. พาผู้เสียหายไปแจ้งความต่อพยานว่า ผู้เสียหายถูกจำเลยซึ่งเป็นบิดาเลี้ยงกระทำชำเรา พยานส่งตัวผู้เสียหายไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล วันที่ 12 สิงหาคม 2562 พยานสอบปากคำนางสาว น. ไว้ วันที่ 13 สิงหาคม 2562 พยานสอบปากคำผู้เสียหายที่สำนักงานอัยการจังหวัด โดยมีพนักงานอัยการ นักสังคมสงเคราะห์ และนางสาว น. มารดาผู้เสียหายร่วมสอบปากคำด้วย มีการบันทึกภาพและเสียงการสอบปากคำไว้ เห็นว่า แม้โจทก์มีผู้เสียหายเป็นประจักษ์พยานเพียงปากเดียว แต่ผู้เสียหายเบิกความถึงเหตุการณ์เกิดขึ้นเป็นลำดับขั้นตอนตรงไปตรงมาเชื่อมโยงสอดคล้องกัน สอดคล้องกับคำให้การชั้นสอบสวน หลังเกิดเหตุผู้เสียหายเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้นางสาว น. ผู้เป็นมารดาทราบ ซึ่งนางสาว น. ให้การไว้โดยละเอียดในชั้นสอบสวน แม้นางสาว น. เบิกความในชั้นพิจารณาว่า พยานไม่ได้สอบถามรายละเอียดจากผู้เสียหายขัดแย้งกับคำให้การชั้นสอบสวน แต่ข้อเท็จจริงได้ความจากรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นฉบับลงวันที่ 9 กันยายน 2563 ซึ่งโจทก์แถลงว่า โจทก์พูดคุยกับผู้เสียหายแล้วผู้เสียหายไม่ยินยอมตอบคำถาม ต่อมาผู้เสียหายแถลงต่อศาลชั้นต้นว่า ก่อนวันดังกล่าว 1 วันนางสาว น. บอกผู้เสียหายว่า นางสาว น. จะพาผู้เสียหายไปศาล หากมีใครถาม ไม่ให้ผู้เสียหายพูดอะไร และเช้าวันสืบพยาน นางสาว น. บอกย้ำกับผู้เสียหายอีกหลายครั้งว่าไม่ให้ผู้เสียหายตอบคำถามใด ๆ พฤติกรรมดังกล่าวทำให้นางสาว น. ช่วยเหลือจำเลยให้พ้นผิด และคำให้การชั้นสอบสวนของนางสาว น. เป็นความจริงยิ่งกว่าคำเบิกความในชั้นพิจารณา คำเบิกความของนางสาว น. จึงไม่มีผลทำให้คำเบิกความของผู้เสียหายมีน้ำหนักลดน้อยลงไปหรือไม่น่าเชื่อถือ ประกอบกับผู้เสียหายให้การต่อพนักงานสอบสวนในโอกาสแรกที่พนักงานสอบสวนสามารถดำเนินการได้ซึ่งเป็นเวลาที่ใกล้ชิดกับเหตุการณ์และพนักงานสอบสวนถามปากคำของผู้เสียหาย โดยมีพนักงานอัยการ นักสังคมสงเคราะห์ และนางสาว น. ผู้เป็นมารดาเข้าร่วมการสอบปากคำดังกล่าวด้วย ซึ่งเป็นวิธีการที่ทำให้ผู้เสียหายสามารถให้ข้อเท็จจริงที่ถูกต้องสมบูรณ์แก่พนักงานสอบสวน แล้วผู้เสียหายยังนำชี้สถานที่เกิดเหตุให้พนักงานสอบสวนจัดทำบันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุคดีอาญา แผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุ ภาพถ่ายประกอบการตรวจสถานที่เกิดเหตุ และภาพถ่ายประกอบคดี สอดคล้องกับคำเบิกความและคำให้การชั้นสอบสวนของผู้เสียหายอีกด้วย เชื่อว่าผู้เสียหายให้การชั้นสอบสวนตามความเป็นจริงที่ได้ประสมมาโดยปราศจากมูลเหตุจูงใจ แม้คำเบิกความของผู้เสียหายแตกต่างจากคำให้การชั้นสอบสวนอยู่บ้างก็

เป็นเพียงพลความ ไม่ทำให้คำเบิกความของผู้เสียหายมีน้ำหนักลดน้อยลงไปหรือไม่น่าเชื่อถือ และแม้พยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ของโจทก์ไม่พบตัวอสุจิและส่วนประกอบของน้ำอสุจิในช่องคลอดของผู้เสียหาย อีกทั้งพนักงานสอบสวนไม่ได้ยึดที่นอนและผ้าปูที่นอนไปตรวจหาคราบอสุจิ แต่ผู้เสียหายไม่ใช่เด็กเร่ร่อนหรือสำส่อนทางเพศ หากไม่เป็นความจริงผู้เสียหายคงไม่กล้าบอกเล่าให้นางสาว น. ผู้เป็นมารดาทราบ ให้การต่อพนักงานสอบสวนโดยมีพนักงานอัยการ นักสังคมสงเคราะห์ และมารดาเข้าร่วมฟังการสอบปากคำด้วยแล้วยังเบิกความต่อศาลยืนยันข้อเท็จจริงเหมือนเดิม เพราะเป็นเรื่องที่น่าอับอายและเสียหายต่อชื่อเสียงของผู้เสียหาย และไม่ได้ความว่าผู้เสียหายถูกเลี้ยงสอนให้ปรักร่ำจําเลย แม้ผู้เสียหายไม่ได้บอกเล่าให้ผู้อื่นทราบข้อเท็จจริงในระยะเวลาที่ใกล้ชิดกับเหตุการณ์ ซึ่งอาจจะเป็นพิรุณอยู่บ้างแต่ไม่ถึงขนาดที่จะทำให้คำเบิกความของผู้เสียหายมีน้ำหนักลดน้อยลงไปหรือไม่น่าเชื่อถือ อีกทั้งในการสืบพยานศาลชั้นต้นซักถามผู้เสียหายผ่านนักจิตวิทยาซึ่งเป็นผู้มีความรู้เกี่ยวกับจิตวิทยาเด็กและความเชี่ยวชาญในการซักถามเด็กอันเป็นวิธีพิจารณาคดีสำหรับพยานที่เป็นเด็กเป็นการเฉพาะต่างจากพยานบุคคลทั่วไป ย่อมทำให้ผู้เสียหายสามารถให้ข้อเท็จจริงที่ถูกต้องสมบูรณ์แก่ศาล ไม่ปรากฏว่าผู้เสียหายมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อน ไม่มีเหตุระแวงสงสัยว่าผู้เสียหายแกล้งปรักร่ำจําเลยให้ต้องรับโทษหนักเช่นนี้ เชื่อว่าผู้เสียหายเบิกความไปตามความเป็นจริงที่ได้ประสบมาโดยปราศจากมูลเหตุจูงใจ ส่วนที่ผู้เสียหายไม่ได้เบิกความว่าจำเลยกระทำชำเราผู้เสียหายเมื่อวันที่ 5 สิงหาคม 2562 เวลากลางวันด้วยนั้น เห็นว่า ตามรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นฉบับลงวันที่ 9 กันยายน 2563 ศาลชั้นต้นบันทึกว่า ศาลชั้นต้นให้โจทก์นำส่งบันทึกภาพและเสียงคำให้การของผู้เสียหายที่บันทึกไว้ในชั้นสอบสวน แล้วจัดให้มีการถ่ายทอดภาพและเสียงคำให้การของผู้เสียหายดังกล่าวให้คู่ความฟัง แล้วจึงเริ่มสืบพยานโจทก์ปากผู้เสียหาย ดังนั้น แม้ผู้เสียหายไม่ได้เบิกความถึงการกระทำของจำเลยเมื่อวันที่ 5 สิงหาคม 2562 เวลากลางวัน แต่เมื่อศาลชั้นต้นจัดให้มีการถ่ายทอดภาพและเสียงคำให้การของผู้เสียหาย ซึ่งพนักงานสอบสวนจัดให้มีการบันทึกไว้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ วรรคสี่ ให้คู่ความฟังแล้ว จึงต้องถือสื่อภาพและเสียงคำให้การของผู้เสียหายเป็นส่วนหนึ่งของคำเบิกความของผู้เสียหายในชั้นพิจารณาของศาล ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 172 ตรี วรรคสาม เมื่อสื่อภาพและเสียงคำให้การของผู้เสียหายดังกล่าวมีข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำของจำเลยเมื่อวันที่ 5 สิงหาคม 2562 เวลากลางวันแล้ว ต้องถือว่าผู้เสียหายเบิกความถึงข้อเท็จจริงดังกล่าวในชั้นพิจารณาแล้ว ส่วนจำเลยให้การต่อพนักงานสอบสวนครั้งแรกเมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 2562 โดยมีทนายความและบุตรสาวร่วมฟังการสอบสวนอยู่ด้วย แต่ไม่ให้การต่อสู้อ้างฐานที่อยู่ อ้างบุคคลเอกสาร หรือวัตถุเป็นพยานแต่อย่างใด จำเลยเพียงอ้างฐานที่อยู่และอ้างบุคคลเป็นพยานเมื่อวันที่ 13 กันยายน 2562 ภายหลังจากให้การต่อพนักงานสอบสวนครั้งแรกเกือบ 1 เดือน โดยปราศจากเหตุผล ซึ่งเป็นพิรุณ แล้วพยานบุคคลของจำเลยให้การและเบิกความเป็นพยานยืนยันฐานที่อยู่ของจำเลยเฉพาะวันที่ 30 และวันที่ 31 กรกฎาคม 2562 วันที่ 1 และวันที่ 2 สิงหาคม 2562 เท่านั้น ไม่ได้ยืนยันฐานที่อยู่วันที่ 29 กรกฎาคม 2562 ด้วย ส่วนการที่จำเลยไม่ได้หลบหนีและเข้ามอบตัวต่อพนักงานสอบสวน ยังไม่ใช่พยานหลักฐานที่สนับสนุนว่าจำเลยไม่ได้กระทำความผิดตามฟ้องข้อ 1.1 ถึงข้อ 1.5 และข้อ 1.7 พยานหลักฐานของโจทก์ที่น่าสืบมารับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยกระทำความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีซึ่งเป็นผู้อยู่ภายใต้อำนาจด้วยประการอื่นใด โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 277

วรรคสอง ประกอบมาตรา 285 รวม 6 กรรม พยานหลักฐานของจำเลยไม่อาจหักล้าง พยานหลักฐานของโจทก์ได้ และไม่จำต้องวินิจฉัยฎีกาข้ออื่นของจำเลยอีกต่อไปเพราะไม่ทำให้ผล แห่งคดีเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่น แต่คดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องข้อ 1.1 ถึงข้อ 1.5 และข้อ 1.7 ว่า จำเลยกระทำอนาจารผู้เสียหายโดยใช้กำลังประทุษร้ายบังคับปลุกปล้ำและจับผู้เสียหายนอนลงบน พื้น ทั้งนี้ โดยจำเลยมีเจตนาจะกระทำชำเราผู้เสียหายแล้วจำเลยกระทำชำเราผู้เสียหาย พฤติการณ์ของจำเลยตามที่โจทก์บรรยายฟ้องดังกล่าวเป็นอากัปกิริยาที่จำเลยจะกระทำชำเรา ผู้เสียหายนั่นเอง จะถือว่าจำเลยกระทำอนาจารแก่เด็กอายุไม่เกินสิบสามปีซึ่งเป็นผู้อยู่ภายใต้ อำนาจด้วยประการอื่นใด โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้น อยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสาม ประกอบมาตรา 285 อีกบทหนึ่งไม่ได้ แม้จำเลยมิได้ฎีกาในปัญหาข้อนี้ แต่ปัญหาดังกล่าวเป็น ข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยได้เองและแก้ไขให้ ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคหนึ่ง และมาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 และมาตรา 225 ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำเลยตามฟ้อง ข้อ 1.1 ถึงข้อ 1.5 และข้อ 1.7 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสอง ประกอบมาตรา 285 มานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย แต่ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำเลยตามฟ้องทั้ง 6 ข้อ ดังกล่าวตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสาม ประกอบมาตรา 285 อีกบทหนึ่งมา ด้วยนั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา แต่ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น อนึ่ง โจทก์บรรยายฟ้องข้อ 1.6 ว่า วันที่ 5 สิงหาคม 2562 เวลากลางคืนก่อนเที่ยง จำเลยกระทำอนาจารผู้เสียหายโดยใช้มือจับ ลูบคลำอวัยวะเพศของผู้เสียหายโดยผู้เสียหายไม่ยินยอม อันเป็นการกระทำแก่ผู้อยู่ภายใต้อำนาจ ด้วยประการอื่นใด แล้วศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยว่าจำเลยกระทำความผิดดังกล่าว ซึ่งการกระทำ ดังกล่าวเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง ประกอบมาตรา 285 แต่ ศาลชั้นต้นปรับบทลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสาม ประกอบมาตรา 285 ซึ่งไม่ถูกต้องแม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกาในปัญหาข้อนี้ แต่ปัญหาดังกล่าวเป็น ข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยได้เองและแก้ไขให้ ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 และมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า การกระทำของจำเลยตามฟ้องข้อ 1.6 เป็นความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง ประกอบมาตรา 285 และให้ยกฟ้องความผิดฐาน กระทำอนาจารแก่เด็กอายุไม่เกินสิบสามปีซึ่งเป็นผู้อยู่ภายใต้อำนาจด้วยประการอื่นใดโดยเด็กนั้น จะยินยอมหรือไม่ก็ตาม โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสาม ประกอบมาตรา 285 ตามฟ้องข้อ 1.1 ถึงข้อ 1.5 และข้อ 1.7 ส่วนโทษและนอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7

องค์คณะ

กิตติพงษ์ ศิริโรจน์ · ประเสริฐ เสียงสุทธีวงศ์ · อนันต์ วงศ์ประภารัตน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1903/2565>